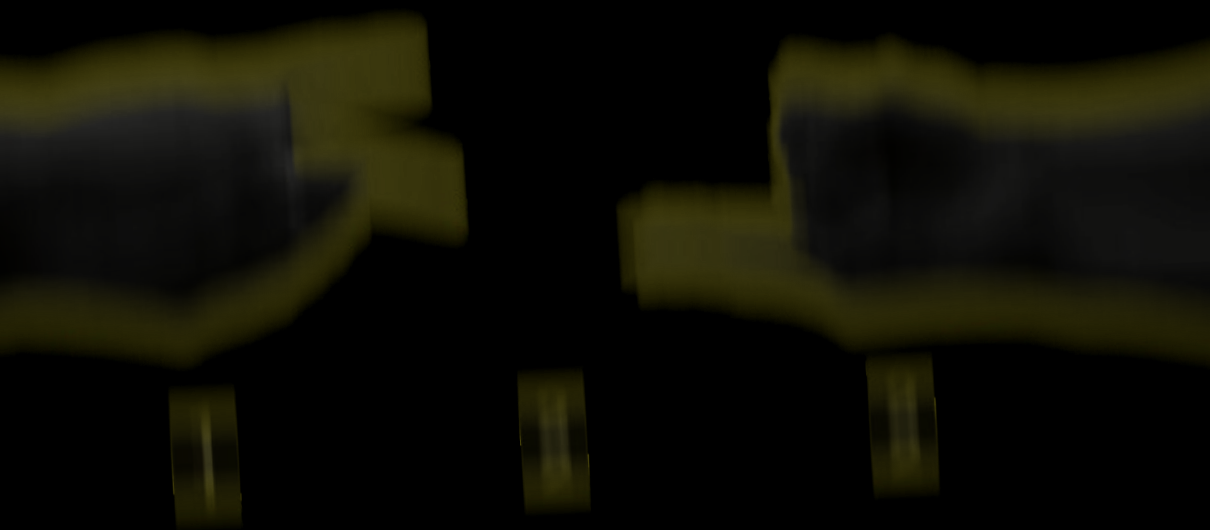

Daniel
Nováček

Rekonstrukce č. 6

Ústředním motivem videí ze série *Rekonstrukce* je hledání štěstí v mechanizovaném, přes protokoly řízeném, algoritmizovaném světě. Jednotlivé snímky rekonstruují autorovy zážitky nebo zážitky jeho blízkého okolí, osobní perspektiva je tedy východiskem pro širší politicko-sociální témata. Jednotlivé situace, které jsou tu rekonstruovány, se zabývají důležitými aspekty definujícími vidění generace, již je autor součástí.

Daniel
Nováček

Rekonstrukce č. 6

Starověký nekonečně se vrstvicí paradox Zénóna z Eleje vypovídá o absurditě pohybu, který je ze své podstaty nemožný. Achilles nikdy nedožene želvu, ačkoli je nejrychlejším běžcem ze všech. Než totiž Achilles stihne doběhnout na místo, kde se želva nacházela, ona se vždy o kousek posune, a tak až do nekonečna. Nikdy ji tak nestihne dohonit.

Daniel Nováček se v sérii

Rekonstrukce, na níž kontinuálně pracuje od roku 2018, postupně snaží zrekonstruovat jednotlivé situace, jež vypovídají o nastavení naší společnosti, kterou charakterizuje především orientace na výkon, úspěch a neustálý růst všeho a všech. Tyto situace většinou vychází z umělcova života nebo ze zkušeností jeho blízkého okolí, kdy se v pozdějších sériích jedná o situace částečně fikční. V každém případě je v jeho videoinstalacích vždy analyzován způsob, jakým reagujeme na společenské uspořádání, jehož jsme součástí a vztahujeme se k němu. V současnosti se spoléháme na nekonečný příliv mediálních a technologických novinek, podílíme se na tvorbě nových úspěšných projektů, neustálém, byť zpomalujícím se růstu HDP a zvyšující se produktivitě. Koncept světa neomezených možností je neustále glorifikován, což se projevuje o to intenzivněji v postsocialistických zemích, kde je intenzivně podporován diskurz založený na konceptu demokracie stojící na volném trhu a neoliberalismu. Filozof Armen Avanessian avšak označuje dnešní globalizovaný svět za postdemokratický. Spousta rozhodnutí totiž probíhá ve skutečnosti na základě nedemokratických principů. Jediněc jen velmi ztěžka ovlivňuje objektivní podmínky, ve kterých žije. Nováček nám předkládá do posledního detailu promyšlenou ideu, že neoliberalismus vede k deziluzi (nejen) mladé generace a že v ní utváří tendenci k útěku do jiného světa spolu s pocitem nemožnosti najít v reálném životě skutečné naplnění. Čím více víme o světě a o člověku, čím více se tento svět racionalizuje, tím více vedou naše pocity k deziluzi. Jak máme být šťastni,

The ancient, endlessly layered paradox by Zeno of Elea attests the absurdity of movement which is inherently impossible. Achilles never catches up with the tortoise even though he is the fastest runner of all. Before Achilles manages to get to the point where the tortoise was, it always moves a little further, and so on ad infinitum. Thus, he never catches up with it.

In his *Reconstruction* series, which he has been working on continuously since 2018, Daniel Nováček gradually tries to reconstruct individual situations which say a lot about the state of our society characterized primarily by being oriented towards performance, success, and constant growth of everything and everyone. These situations are mostly based on his life or on the experiences of his close ones while the later parts of the series are partly fictional. His video installations always analyze the way we react to and relate to the social order which we are a part of. Presently, we rely on the endless flow of technological and media innovations, participating in creating of new successful projects, the constant, albeit slowing, GDP growth, and increasing productivity. The notion of a world full of unlimited possibilities is constantly glorified, which is all the more evident in post-socialist countries where a discourse based on the notions of free-market democracy and neoliberalism is intensively promoted. The philosopher Armen Avanessian, however, describes today's globalized world as post-democratic. In fact, many decisions are made on the basis of undemocratic principles. It is very difficult for individuals to have an impact on the objective conditions of their lives. Nováček presents us with the idea that neoliberalism leads to the disillusionment of (not only) the younger generation and that it makes people want to escape to another world as they face the impossibility of finding fulfilment in their real life. The more we know about the world and about people, the more this world becomes rationalized, the more our feelings lead to disillusionment. How are we supposed

to be happy when we are continuously faced with information that, at this rate, our planet is ever so inexorably closer to its demise? How are we to relate ourselves to our future?

The self-harming nature of exploring our reality manifests itself in situations when we try to, for example, artificially induce feelings of happiness using chemical substances or when we face the algorithmic and predetermined manipulability of the internet and globalized platforms by escaping into the imaginative world of novels or various forms of science fiction which give us room to slow down and enjoy some real, albeit fictional, freedom. In *Reconstruction No. 5*, the outcome of all previous reconstructions is materialized. The way we relate to the past, the way we experience the present, and the way we (dis)imagine the future are all summarized. Here we are locked in an endless subversive loop which can only end by fulfilling the prepper's fantasy of the end of the world, in which the prepper (appearing in the fifth part of the series) needs none of the things he has been carefully preparing all along. In the end, prepper discovers that the post-human world does not really need humans at all.

Rekonstrukce č. 5 je zhmotněno vyústění všech předešlých rekonstrukcí. Je tu shrnutí způsobu, jakým se vztahujeme k minulosti, jak prožíváme přítomnost a jakým způsobem si (ne)představujeme budoucnost. Jsme tu zacykleni v nekonečné subverzivní smyčce, která ale může končit pouze v podobě naplnění *prepperských* představ o konci světa, ve kterém *prepper* (objevující se v páté části série) nepotřebuje ani jednu z věcí, které si celou dobu pečlivě připravoval. Nakonec zjišťuje, že svět po člověku člověka vlastně vůbec nepotřebuje.

Rekonstrukce č. 6, jež je hlavním vyústěním této výstavy, je volným pokračováním předchozích rekonstrukcí, možná jistou formou epilogu. Je nám tu předestřeno teoretické meta-zaštítění celé série. Nováček tu totiž primárně nezkoumá jednotlivé situace, a místo toho analyzuje způsoby, jakými jsou vyprávěny. Klasický příběh je vždy vystaven tak, aby gradoval. Toužíme po tom, aby se v rámci něj odehrála změna, chceme, aby se postavy nějak vyvíjely, aby *rostly*. Autor ale ve všech předchozích sériích vždy volil strategii vyprávění, která se vymyká klasickým naratologickým formám.

Rekonstrukci č. 6 je předložena demonstrace herní strategie, která je záměrně strohá a postupně zkoumá a odhaluje charakter dvou protagonistek. Každá z nich má přisvojený smyšlený charakter, který se

Reconstruction No. 6, which is the main outcome of this exhibition, is a loose continuation of the previous reconstructions, perhaps an epilogue. Here we are presented with a theoretical metanarrative of the entire series as Nováček does not primarily examine individual situations but instead analyses the ways in which they are narrated. A typical story is always built to build up, we want a change to happen in it, we want the characters to evolve in some way, to grow. But in all the previous parts of the series, he has always chosen a narrative strategy which breaks out of the classic narratological forms. *Reconstruction No. 6* demonstrates a game strategy which is deliberately austere and gradually explores and reveals the characters of the two protagonists. Each of them assumes a fictional character and then they try to guess who the other is. The first is Leni

snaží navzájem uhádnout. Prvním z nich je Leni Riefenstahlová, filmová režisérka podílející se prostřednictvím svých filmů na propagaci nacistického Německa, která během poválečných soudních procesů tvrdila, že její snímky znázorňovaly realitu takovou, jaká byla, a nic nepřikrášlovaly, není tedy ničím vinna, jelikož její dílo nebylo nástrojem nacistické propagandy. Druhá strana naopak tvrdila, že realitu ve svých filmech estetizovala, což bylo shledáváno jako problematické. V její postavě Nováček tematizuje ideologii vštípenou do příběhů, které jsou předloženy diváctvu. Jde o teoretické nastínění způsobu vyprávění v souvislosti s ideou, která je vždy jeho nedílnou součástí. Do jaké míry dokáže idea ukotvená ve způsobu vyprávění příběhu měnit a utvářet žitou realitu? Na tuto otázku jako by odpovídala druhá z protagonistek, která se stylizuje do třináctileté indické dívky, kterou hromadně znásilnilo několik mužů. Poté, co šla na policii ve městě Lalitpur v indickém Uttarpradéši, ji během rekonstrukce trestného činu znovu znásilnili policisté. Tento příběh je konkrétní demonstrací žité reality (ostatně se skutečně odehrál) a ukázkou toho, jak mohou příběhy manipulovat s realitou a utvářet si ji dle obrazu svého. Jakým způsobem tedy vyprávět příběhy, které nepovedou k ještě větší akceleraci a hromadění hmotného i nehmotného kapitálu a které nepovedou k růstu v jeho konkrétní, ale také metaforické rovině? Existuje vůbec takové vyprávění, které jako by nikam nesměřovalo?

V tomto zamyšlení se jedná o následující: Fakt, že příběh nemá jasné ukončení či gradaci neznamena, že není příběhem. Máme tu co dočinění s rekontextualizací – ve chvíli, kdy se naučíme konzumovat příběhy, které nebudou založeny na myšlence neustálé gradace a honbou za vším a ničím zároveň, v tu chvíli se objeví větší prostor pro imaginaci, naše myšlení bude uvolněno a dostane se pryč ze zajetí algoritmického, až přespříliš

Riefenstahl, a film director involved in the propaganda of Nazi Germany through her films, who argued during the post-war trials that her films depicted reality as it was and did not embellish anything, which is why she was not guilty of anything as her work was not a tool of Nazi propaganda. The other side, on the other hand, claimed that she aestheticized reality in her films, which was found to be problematic. In her character, Nováček thematizes the ideology instilled in the stories presented to the audience; it is a theoretical outline of a narrative mode in relation to the idea which is always an integral part of it. To what extent can the idea embedded in the narration style shape the lived reality? This question seems to be answered by the second protagonist who styles herself as a thirteen-year-old Indian girl who has been gang-raped by several men. After she went to the police station in the town of Lalitpur in Uttar Pradesh, India, she was raped again by the police officers during the crime reconstruction. This story is a concrete demonstration of the lived reality (as it actually happened), an example of how stories can manipulate reality and shape it in their own image. So how do we tell stories which do not lead to even greater acceleration and accumulation of both material and immaterial capital and to the growth in both its concrete but also metaphorical sense? Is there any such a thing as a narrative which does not seem to be going anywhere?

The reflection is about the following: If a story does not have a clear ending or gradation, it does not mean that it is not a story. It is about re-contextualization; the moment we learn to consume stories not based on the idea of constant gradation and the pursuit of everything and nothing at the same time, then there will be more room for imagination, our thinking will be liberated, and it will break free from the grip of our algorithmic, over-rationalized world. The imagination does not have to be spelled out, it does not

racionalizovaného světa. Tato imaginace potom nemusí být jasně vyřčena, nemusí nám být předložena například ve formě konkrétního sci-fi příběhu. Je podstatné nechat jí *prostor*. V *Rekonstrukci* č. 6 se tak po nastolení problému skrývá snaha o určitý typ řešení. Jestliže změníme způsob, jakým vyprávíme a hovoříme o světě, nakonec se nám možná podaří změnit i skutečnost, již jsme součástí. Je tu předložen potenciál změny budoucnosti, nebo alespoň uvažování o ní, což je ostatně nutný základ pro tuto změnu.

V předchozích sériích jsou kladeny otázky, které jsou vždy zodpovězeny nebo zpochybněny, kde se neustále vrství protiklady, aby trýznivě vypověděly o generaci, která sama podléhá strukturám, v něž nevěří. V poslední místnosti nám potom autor nabízí zamyšlení nad teoretickými východisky, které reflektují způsob vyprávění, jež v sobě nese emancipační potenciál. Nskončíme v postapokalyptickém světě, kde nás čeká jen další zklamání (jako je tomu v *Rekonstrukci* č. 5), nýbrž je nám umožněn a ponechán prostor pro uvažování o tom, jak imaginativně přemýšlet. V této meta-rovině, kterou nám Nováček předkládá, už ale nejsme zacykleni. Je tu naopak předložen návod, jak jednou utvořit společnost, jež nebude přemýšlet pouze o neustálém postupu vpřed, ale začne také promýšlet potenciál opakování, udržitelnosti a zpomalení. Možná se tak nejedná o to, aby si *prepper* nachystal co nejvíce hmotných předmětů nutných k přežití v intencích našeho uvažování. Možná jde spíše o to, jak změnit uvažování zevnitř, redefinovat pojmy, hovořit o světě jinak – nikoliv jen kupit další a další informace. Neustálý pohyb vpřed v tomto slova smyslu, tedy ve spojitosti s nekonečným růstem obecně, se totiž ukazuje jako nefunkční. Zénónův paradox byl ostatně vyvrácen právě kvůli přemýšlení o nekonečnosti času a pohybu vpřed, on totiž i součet nekonečné řady může být konečný. Achilles tedy musí urazit konečnou vzdálenost, aby želvu dohonil.

have to be presented to us in the form of a concrete science fiction story, for example. It is essential to give it *space*. In *Reconstruction No. 6*, after the problem is posed, there is an attempt to reach a solution. If we change the way we tell stories and talk about the world, we may eventually succeed in changing the reality which we are a part of. The potential for changing the future, or at least the way of thinking about it, is presented here, which is, after all, the necessary basis for the change.

In the previous parts of the series, questions are asked and are always answered or questioned as contradictions are constantly layered to bear agonizing testimony to a generation which is itself a subject to structures which it does not believe in. In the very last room, he offers us a reflection on theoretical premises which reflect a narrative mode carrying an emancipatory potential. We do not end up in a post-apocalyptic world where only further disappointment awaits (much like in *Reconstruction No. 5*) but are given space to think imaginatively. Nonetheless, we are no longer stuck in this meta-plane presented by Nováček; what is presented here is a blueprint for how form a society one day, which will not only think about continually moving forward, but will also begin to think about the potential for repetition, sustainability, and slowing down. Perhaps, it is not about the prepper preparing as many material objects necessary for survival within the confines of our thinking. Maybe, it is more about changing the thinking from within, redefining concepts, talking about the world differently—not just hoarding more and more information. Because the constant movement forward in this sense, in conjunction with the endless growth in general, is proving to be dysfunctional. Zeno's paradox, after all, was refuted precisely because of thinking about the infinity of time and forward motion because the sum of an infinite series can be finite, too. For that very reason, Achilles needs to travel a finite distance to catch up with the tortoise.

Rekonstrukce č. 1: The Shoplifting Problem

(2018), 7 minut

The Shoplifting Problem je dokumentární rekonstrukcí autorem zažité události. Více variant téže zápletky odkazuje k analogickému myšlenkovému experimentu – tzv. tramvajovému dilematu, jehož principem je otázka, zda je morálně přípustné obětovat jeden život pro záchranu více lidí. Autor tedy ve videu konfrontuje diváka s vlastní morálkou a způsoby rozhodování při řešení morálních dilemat, která zažívá člověk během krádeže v obchodě s potravinami. I z tohoto důvodu pečlivě analyzuje zdánlivě banální situace, což může působit občas až absurdně. Variace vývojových linií synchronizované troj-projekce odkazují na proměnlivost definice krádeže v legislativách různých zemí světa, zvolená metoda potom odkazuje k policejním rekonstrukcím během vyšetřování.

Reconstruction No. 1: The Shoplifting Problem

(2018), 7 minutes

The Shoplifting Problem is a documentary reconstruction of an event experienced by the author. Multiple variations of the same plot reference an analogous thought experiment – the so-called the trolley problem, which questions whether it is morally permissible to sacrifice one life to save several others. In the video, the author confronts the viewer with his own morality and decision-making methods when faced with the moral dilemmas encountered during a grocery store robbery. He meticulously analyses seemingly banal situations, which can sometimes appear almost absurd. The variations in the narrative lines of the synchronised triple-projection highlight the differing definitions of theft in the legislation of various countries around the world. The chosen method also mirrors police reconstructions conducted during investigations.

Rekonstrukce č. 2: Serotonin

(2019), 13 minut

V tomto videu je západní společnost přirovnávána ke Goethovu *Faustovi*. Stejně jako on usiluje i naše civilizace o neomezené vědění a maximalizaci produktivity, zisku a nejrůznějších prožitků. A stejně jako v případě Fausta, i zde jde o neomezené poznání ruku v ruce se „ztrátou duše“. Exponenciálně prohlubované vědomosti o nás a světě kolem nás nabízejí stále větší kontrolu nad naplňováním námi stanovených cílů. Při stále větší možnosti eliminovat prvek náhody v cestě za štěstím už téměř neexistuje žádná neznámá, která by uskutečnění těchto cílů ovlivňovala. Pocit štěstí se tak v současnosti realizuje paralelně s hlubokým odcizením. Video metodicky pracuje se scénářem 36 otázek, které umožňují strukturované sdílení osobních informací mezi lidmi, jež se navzájem neznají. V záměrně laboratorním prostředí je cílem uměle navodit pocit interpersonální blízkosti.

Reconstruction No. 2: Serotonin

(2019), 13 minutes

In this video, Western society is compared to Goethe's *Faust*. Like Faust, our civilisation strives for unlimited knowledge and the maximisation of productivity, profit, and all manner of experiences. And as with Faust, unlimited knowledge goes hand in hand with a „loss of soul.“ Exponentially deepening knowledge about ourselves and the world around us offers us ever greater control over the pursuit of our goals. With the ever-increasing possibility of eliminating the element of chance in the pursuit of happiness, there are almost no unknowns left to influence the achievement of these goals. Thus, the feeling of happiness is now realised in parallel with profound alienation. The video methodically employs a scenario of 36 questions that facilitate the structured sharing of personal information between people who do not know each other. In a deliberately laboratory setting, the aim is to artificially induce a sense of interpersonal closeness.

Rekonstrukce č. 3: Já, Matěj a další teroristé

(2020), 13 minut

Třetí video je rekonstrukcí autorova zážitku z Klimakempu v roce 2017.

I přestože je čínská realita – ve které policie používá například technologii iOmniscient schopnou skenovat kamerové záznamy a rozpoznávat obličeje – té evropské vzdálená, v České republice byl již schválen zákon, díky kterému je policie ČR oprávněna shromažďovat citlivé údaje o osobách, které nejsou podezřelé ze spáchání trestného činu nebo přestupku. Jedná se především o prevenci vůči hrozbě terorismu. Během posledních ročníků německého Klimakempu policie využívala technologie podobné těm, které se uplatňují v Číně.

Autorova osobní zkušenost je zde východiskem pro širší politicko-sociální pojednání o tom, že je z legislativního hlediska nahlíženo na environmentální aktivisty jako na teroristy.

Reconstruction No. 3: Me, Matěj and Other terrorists (2020), 13 minutes

The third video reconstructs the author's experience at Climate Camp in 2017. Although the situation in China – where the police utilise technologies such as iOmniscient, capable of scanning CCTV footage and recognising faces – is quite different from that in Europe, the Czech Republic has already enacted a law authorising the police to collect sensitive data on individuals who are not suspected of committing a crime or misdemeanour. This is primarily intended to prevent the threat of terrorism. During the most recent German Climate Camp events, the police employed technologies similar to those used in China.

The author's personal experience here serves as a starting point for a broader political and social discussion on how environmental activists are viewed as terrorists from a legislative perspective.

Rekonstrukce č. 4

(2021), 15 minut

Čtvrté video v sérii je rekonstrukcí nejdražší doložené hry „kámen, nůžky, papír“ (ve smyslu, že do ní bylo vloženo v sázkách historicky nejvíce peněz), která se uskutečnila v roce 2004 v Tokiu.

Ve „světě neomezených možností“ je kladen důraz na maximalizaci produktivity, zisků a dosahování stále nových cílů. Zároveň se ale jedná o svět, ve kterém je nemožné realizovat rovnostářství a stejné startovní podmínky. Globalizace tohoto světa má pak za následek deterministické chápání společnosti a narůstající nedůvěru v relevantnost osobního rozhodování při dosahování vlastních cílů. Tlak na osobní odpovědnost za míru úspěšnosti je v konfliktu s popsányými principy v podstatě nesvobodného světa. To vede k frustraci, regresi a vyhodnocení principu rozhodování jako pouhé iluze o svobodě bez zásadních kauzálních následků.

Reconstruction No. 4

(2021), 15 minutes

The fourth video in the series recreates the most expensive documented game of rock, paper, scissors (in the sense that the highest amount of money has ever been wagered on it), which took place in Tokyo in 2004.

In a „world of unlimited possibilities,“ the focus lies in maximising productivity, profits, and achieving new goals. At the same time, it's a world where egalitarianism and a level playing field remain elusive. The globalisation of this world leads to a deterministic understanding of society and a growing scepticism regarding the relevance of personal decision-making in reaching one's goals. The pressure for personal responsibility in achieving success clashes with the principles of an essentially unfree world as described above. This tension results in frustration, regression, and the assessment of decision-making principles as a mere illusion of freedom devoid of fundamental causal consequences.

Rekonstrukce č. 5

(2022), 24 minut

V době, kdy se politické vedení mění jen v intencích statusu quo konce dějin, zosobňují příběhy z fikčních světů postapokalyptických budoucností novodobé sny o porevolučním uspořádání společnosti. Revoluce v širokém slova smyslu, a s ní spojené možnosti seberealizace a imaginativního myšlení, jsou utopickými prvky. Místo toho nám sofistikované algoritmy virtuálních platform nabízejí eskapismus v podobě personifikovaných fikčních světů.

Protagonistou první části je mladík, kterému se rozpadne vztah jeho neustálým analyzováním a kategorizací. Se ztrátou se vyrovnává útekem do fikčního světa románu, jehož děj jej natolik pohltí, že stejné strategie začne praktikovat v reálném životě. V druhé části sledujeme dívku, která spáchala trestný čin, jež si v důsledku ztráty paměti nepamatuje, ale pykat za něj musí. Třetí část potom ukazuje prepperské návody, co si s sebou vzít do „vytouženého“ postapokalyptického, pouštního světa.

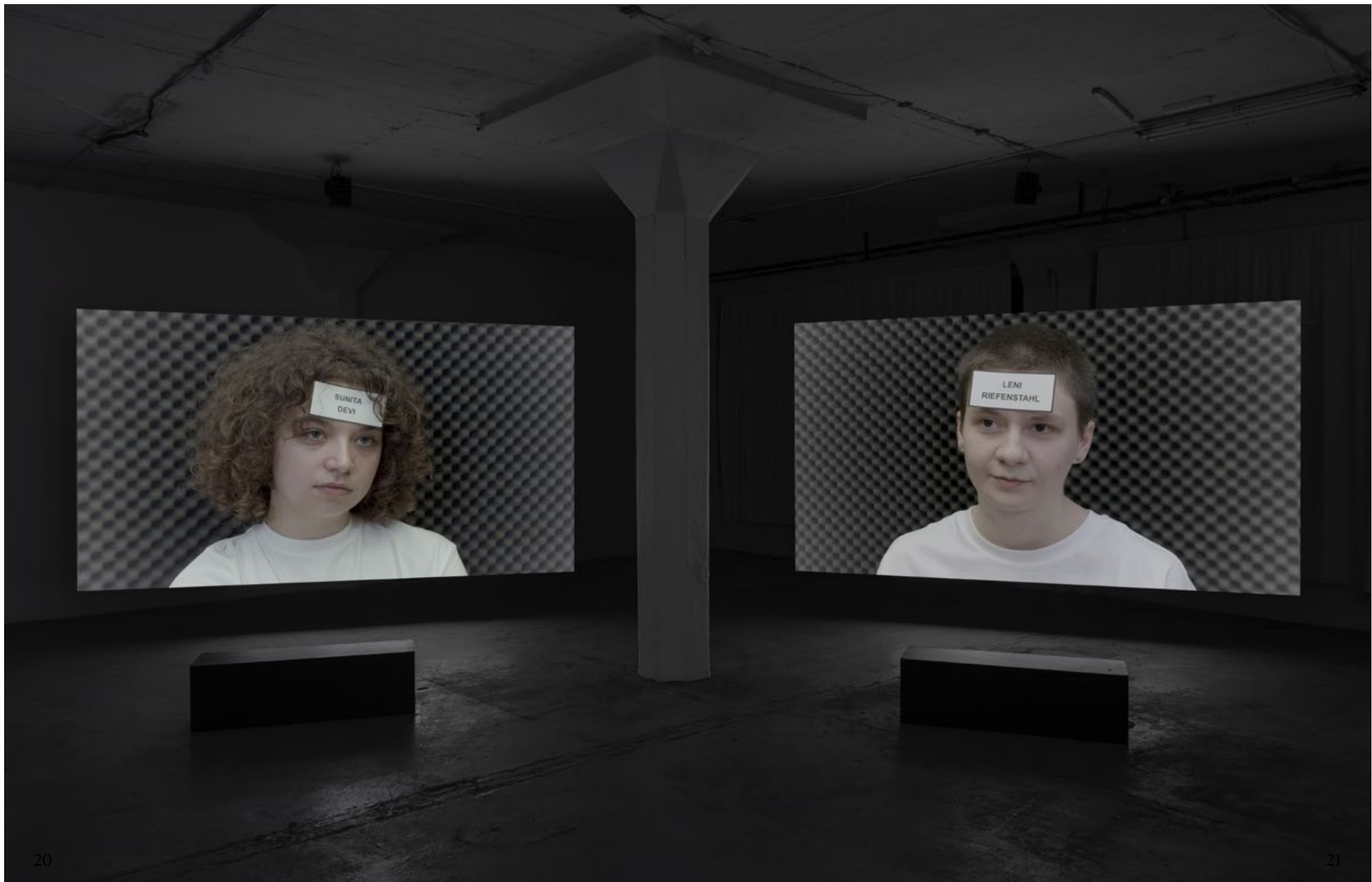
Reconstruction No. 5

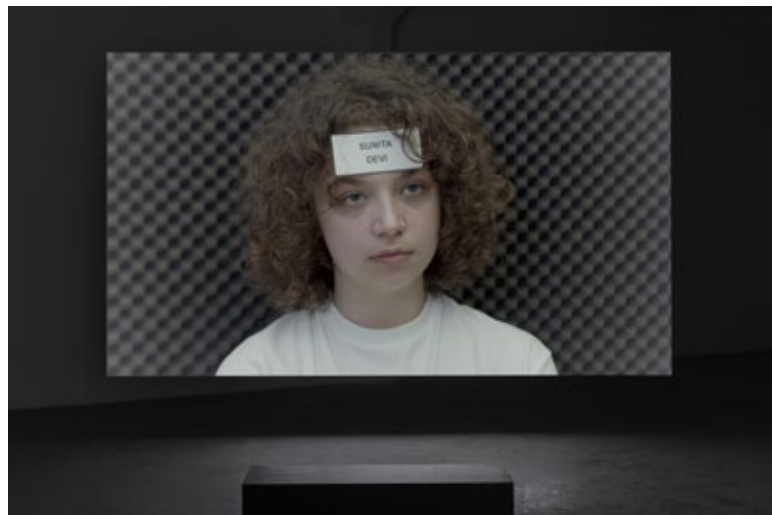
(2022), 24 minutes

In an era where political leadership remains firmly entrenched in the status quo, tales from fictional post-apocalyptic worlds embody the contemporary yearning for societal restructuring post-revolution. Revolution, in its broadest sense, embodies utopian ideals of self-realisation and imaginative thought. However, instead, the sophisticated algorithms of virtual platforms offer escapism through personified fictional realms.

The protagonist of the first part is a young man whose relationship collapses under the weight of constant analysis and categorisation. To cope with his loss, he immerses himself in the fictional world of a novel, becoming so engrossed in its plot that he begins to apply its strategies to real life. In the second part, we follow a girl who has committed a crime she cannot recall due to memory loss but must still face the consequences. The third part then presents the preppers' guide on what to bring to the „desired“ post-apocalyptic desert world.

The central theme of the videos in the *Reconstruction* series is the pursuit of happiness in a mechanized, protocol-driven, algorithmic world. The individual images reconstruct the author's experiences or those of his immediate surroundings; thus, the personal perspective serves as a starting point for broader political and social themes. The situations reconstructed here explore significant aspects which define the vision of the generation to which the author belongs.

Daniel Nováček Rekonstrukce č. 6 Pragovka Gallery / Pop-Up 7. 6. — 29. 8. 2024

Text / Text: Helena Todorová, Daniel Nováček
Kurátorka / Curator: Helena Todorová
Textové korektury / Proofreading: Petr Uram
Překlad / Translation: Petr Uram
Fotografie / Photo: Marcel Rozhoň
Grafický design / Graphic design: Pavel Ticho(ň)

Pragovka Gallery
Kolbenova 923/34a - 190 00 Praha 9
METRO B - Kolbenova / TRAM - Poštovská
www.pragovkagallery.cz

PRAGOVKA
ART DISTRICT

Projekt je realizován s finanční podporou Ministerstva kultury ČR, hl. m. Prahy, Státního fondu kultury ČR, GESTORu a městské části Praha 9. / The project is implemented with the financial support of the Ministry of Culture of the Czech Republic, Capital City of Prague, State Cultural Fund of the Czech Republic, GESTOR and the Municipality of Prague 9.